

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 1000/2024
16.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Татјане Ђурица, Татјане Матковић Стефановић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца Друштво са ограниченом одговорношћу „Бетоњерка Чачак“, кога заступа пуномоћник Бојан Пешић, адвокат у ..., против туженог Друштво са ограниченом одговорношћу за производњу, трговину и услуге „Техноград-Инжењеринг“, Краљево, кога заступа пуномоћник Младен Влашић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости менице и стицања без основа по тужби и ради дуга и накнаде штете по противтужби, вредност предмета спора по тужби 2.494.433,00 динара, вредност предмета спора по противтужби 1.962.316,58 динара и 856.602,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1826/24 од 09.08.2024. године, у седници већа одржаној дана 16.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1826/24 од 09.08.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1826/24 од 09.08.2024. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Краљеву П 20/2023 од 21.12.2023. године, у ставу I изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено је према туженом да је меница серије ..., попуњена на износ од 2.494.344,00 динара са датумом издавања 13.03.2015. године и роком доспећа 19.12.2022. године, без протеста, по наредби туженог, ништава исправа и да не производи правно дејство, што је тужени дужан признати. У ставу II изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан је тужени да тужиоцу на име стицања без основа исплати износ од 2.494.344,00 динара са законском затезном каматом почев од 19.12.2022. године до исплате. У ставу III изреке одбијен је противтужбени захтев туженог којим је тражио да суд обавезе тужиоца да му на име дуга исплати износ од 1.962.316,58 динара са законском затезном каматом од 05.04.2022. године до исплате као неоснован. У ставу IV изреке одбијен је противтужбени захтев туженог којим је тражио да му тужилац на име накнаде штете исплати износ од 856.602,00 динара са законском затезном каматом од

17.03.2023. године до исплате. У ставу V изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 409.961,00 динар.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 1826/24 од 09.08.2024. године, одбијена је жалба туженог као неоснована и потврђена је првостепена пресуда. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе и разматрања правног питања.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23–др. закон), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је усвојен тужбени захтев за утврђење ништавости менице и исплату по основу правно неоснованог обogaћења, док је одбијен противтужбени захтев туженог за исплату новчаног потраживања по основу дуга и накнаду штете. Према оцени нижестепених судова, тужени је злоупотребио бланко меницу тужиоца јер је попунио и поднео на наплату супротно меничном овлашћењу због чега је утврђена ништавост менице и последично наведеном тужени је обавезан да тужиоцу исплати новчани износ који је неосновано наплатио. У погледу противтужбеног захтева, нижестепени судови су утврдили да тужилац није учесник правног посла поводом кога је тужени издао предметну фактуру, те да тужилац није у обавези да испуни утужено потраживање, нити има одговорности тужиоца за штету коју тужилац потражује поводом истог правног посла.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене пресуде, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Ревидент оспорава правилност примене материјалног права, али погрешна примена материјалног права, сама по себи, без испуњености осталих услова прописаних одредбом члана 404. Закона о парничном поступку, није довољан разлог за одлучивање о ревизији из те законске одредбе. У ревизији се не указује која то правна питања у интересу равноправности грађана или од општег интереса треба размотрити, нити се указује на различиту судску праксу. Такође, посебна ревизија се не може изјавити због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, нити због битних повреда одредаба парничног поступка на које указује ревидент.

Зато је Врховни суд применом одредбе члана 404. став 2. донео одлуку као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 17.01.2023. године, док је тужени поднео противтужбу дана 17.03.2023. године. Вредност предмета спора по тужби износи 2.494.433,00 динара, док укупна вредност предмета спора по противтужби износи 2.818.918,58 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку о привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Ставом 3. је прописано да се као спорови мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео, не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 2). Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, из ког разлога ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић